

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya gyermek- és ifjúkora (... - 1921)

1911 novemberének egyik estéjén, amikor Pio atya betegen feküdt Venafro kolostorában, vacsora előtt szóltak nekem, hogy az atya rosszul érzi magát... önkívületi állapotban van. Ekkor sajnos még senki nem vette észre az atyánál már megmutatókozó természetfeletti jelenségeket, még én sem. Úgy véltem, valóban rosszul van, sőt talán életveszély fenyegeti. A szobájába futottam, ahol már több szerzetestestvérünk ott volt, és láttam, amint Pio atya az ágyán fekszik, és zaklatott arckifejezéssel a következőket mondja: „Zavarjátok el azt a macskát, rám akarja vetni magát!” E jelenet láttán én nem tudtam, mitévő legyek, így hát egyenesen a kórusra mentem imádkozni, imádkoztam Pio atyáért, és elpanaszoltam Istennek fájdalmamat, hogy elveszítjük az atyát. Több mint negyedóra múltán visszamentem Pio atya szobájába, és az atyát immár egyedül találtam, megnyugodva, jó hangulatban. Amint meglátott, azonnal így szólt: „A kórusra ment imádkozni értem... és nagyon jól tette. Még a halálom esetén tartandó, méltató szentbeszédre is gondolt... Van még idő, lektor atya, van még idő!” Ez alkalommal a sátán valóban megjelent neki.

Egy másik alkalommal pedig, szintén Venafro kolostorában az ördög meztelen nő képében jelent meg neki. Ez volt az egyik legborzalmasabb és legszívettépőbb jelenés, amit csak látott, mondta el nekem később gyónásában az atya. Hála az égnek, hogy viszonylag rövid ideig tartott. Egy másik alkalommal az ördög hóhér képében jelent meg, és kegyetlenül megostorozta az atyát. Evangelista atyával együtt ez alkalommal én is jelen voltam Pio atya cellájában. Próbáltunk neki imáinkkal segíteni, szentelt vizet hintettünk rá, mert abból az atya mindig tartott a szobájában. Majd negyedórán keresztül azonban az atyának borzalmas megostorozást kellett elszenvednie.

Még ugyanabban az 1911-es évben, szintén Venafroban történt, hogy az atya ismét betegen feküdt. Belépek a szobájába, és azt látom, hogy az atya meglepett tekintettel, szinte bizalmatlanul méreget engem. Megkérdeztem, miért viselkedik így, mire ő ezt válaszolta: „Ön az, lektor atya?” - „Igen, én vagyok... Miért kérde?” - „Mondja utánam: Éljen Jézus! Ezerszer is éljen Jézus!” - „De hát mi történt?” És ekkor őszintén és egyszerűen, szinte már naiv bizalommal elmesélt nekem mindent: hogy kevéssel az én érkezésem előtt a sátán az én külsőmet magára öltve jelent meg neki, ám homlokán egy sebhelyet viselt. E szavakat mondta neki: „Fiam, eljöttem hozzád, hogy meghallgassam a gyónásodat!” Pio atya azonban azonnal érezte azt a viszolygást, amely mindig eltöltötte, amikor az ördög megjelent neki, és megkérdezte tőle: „Mi az a sebhely a homlokodon?” - „Elestem, amikor felfelé mentem a lépcsőn” - válaszolta a jelenés. - „Mondd utánam: éljen Jézus!” - folytatta az atya. „Ezt nem...” - válaszolta a sátán és eltűnt. Hát ezért kérte e kis formula elismétlését tőlem is Pio atya, amikor a cellájába léptem. Ezután pedig meggyónt nekem.

A sátáni jelenések után szinte minden alkalommal megjelent Pio atyának Jézus, a Szűzanya, az őrangyala vagy Assisi Szent Ferenc, és még más szentek is. A sátán zaklatásai nem tartottak nagyon hosszú ideig, maximum negyedóráig. Az isteni jelenések ezzel szemben egy órán keresztül is tartottak. Az elragadtatások, amelyeknél én is jelen voltam, akár Venafroban, akár Pietrelcinában, mindig akkor következtek be, amikor az atya ágyban feküdt. Evangelista atya és én az első alkalommal akkor láttuk Pio atyát szent elragadtatásban, amikor egyszer beléptünk a szobájába, hogy meglátogassuk őt. Az atya tágra nyitott szemekkel nézett valamely távoli pontra, majd rám tekintett anélkül, hogy akár egyet is pislantott volna, vagy pupillája megmozdult volna. Az Úrhoz beszélt, imádkozott, szeretetéről beszélt neki. Egy másik alkalommal Pio atya elragadtatásánál Evangelista atyán és jómagamon kívül jelen volt Pozzilli falucska orvosa, de Vinceni doktor is. Az orvos meggyújtott egy gyufát, és az atya nyitott szemeihez közelített vele. Pio atya egyáltalán nem reagált rá. Az orvos ekkor azt mondta: „Ez katalépszia, a test egyfajta dermedt állapota. Majd figyeljék meg, az itt történekből semmire sem fog emlékezni.” Ez azonban nem katalépszia volt, hanem valódi szent elragadtatás, extázis, hiszen az eseményeket követően Pio atya az orvos szavaival ellentétben mindenre pontosan emlékezett. Amikor pedig az orvos második alkalommal is visszatért, és jelen volt Pio atya újabb elragadtatásánál, megváltoztatta álláspontját, és írásban is tanúsította előttünk, hogy természetfeletti jelenségnek lehettünk tanúi. Én Pio atya ezen alkalmakkor kiejtett minden egyes szavát feljegyeztem egy kis füzetbe, amelyet szintén a fiókomban őrzök. Mint ahogy már mondtam, minden reggel, amikor az atya nem tudott misét mondani, elvittem neki a szobájába az oltáriszentséget. Egyik reggel szent elragadtatásban találtam őt. Miután elmondtam az „Agnus Dei” imáját, a következő szavakat kellett mondanom: „Pio atya, a szent engedelmesség nevében, vedd magadhoz Jézust az én méltatlan kezeim által.” Az atya azon nyomban felemelte a fejét, és megáldozott. Ám még mindig extázisban vette magához Krisztus testét. Még ugyanazon a délelőttön, egy másik elragadtatás alkalmával Pio atya így szólt: „Jézusom, megkaptalak téged ma reggel? Ha az atyától kérdezem meg, franciául fog válaszolni nekem.” Pio atya szavaiból kikövetkeztettem Jézus hozzá intézett szavait. Világos volt, hogy Jézus azt válaszolta az atya szentáldozásra vonatkozó kérdésére, hogy kérdezzen meg engem. Pio atya a délelőtti folyamán meg is kérdezte tőlem: „Atyám, elhozta nekem ma reggel Jézust?” Azt válaszoltam, igen, elhoztam. Ekkor az elragadtatás állapotában Pio atya ezt felelte az Úrnak: „Jézusom, észre sem vettem, hogy hozzám jöttél. Később aztán éreztem, hogy bennem lakozol. Az a mélységes szeretet, amely eltöltött engem, csak tőled származhatott.”

Egy pénteki napon, három óra tájban Pio elsápadt, remegni és izzadni kezdett. Haján izzadságcseppek csillogtak. Magsajnálta őt, és magamban így imádkoztam: „Uram, ha ez a te akarod...” Az atya halkán így válaszolt: „Igen, ez Isten akarata...” Kikövetkeztettem, hogy a töviskoronázás kínjait élte át...

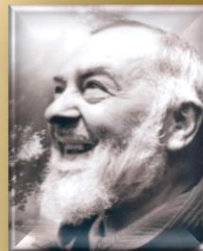
(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: ELLENSÉGEINEK ARCA...

Az esetek többségében az atya leginkább förtelmes lényekként látta a démonokat, akik kínozták őt, zörgő láncok zajával is gyötörték, és úgy helybenhagyták, hogy tele lett kék foltokkal, sőt, vérző sebekkel. Máskor irtózatos, vicsorgó és félelmet keltő állatokként jelentkeztek. Nagyon sokatmondó az ördögi ostromlások leírása; ezt ő maga fogalmazta meg lelkivezetőjének a venafrói rendházban való tartózkodása idején, ahova 1911-ben előljárói küldték, hogy befejezze tanulmányait és szent szónoklattan tanuljon. Azon számtalan rövid és fájdalmas ott-tartózkodás egyike volt ez, amely azzal végződött, hogy visszatért szülőföldje, Pietrelcina levegőjére. Venafróban mutatkozott meg első alkalommal Pio atya belső világa, mind az ördögi ostromlásokat, mind az azokat gyakran követő eksztázisokat illetően, amely alkalmakkor az atya szabadon beszélt az Úrral vagy a Szűzanyával, s nem vette észre egyik-másik rendtársát, aki jelen volt és hallgatta őt. Az ördög olykor csúnya, fekete macska vagy más visszataszító állat formájában jelent meg; egyértelmű volt a cél: félelemkeltés. Máskor obszcénül táncoló mezítelen és kihívó fiatal lányok alakjában jelent meg; világos volt a szándék: megkísérteni a fiatal papot a tisztaság tekintetében. De a nagyobb veszélyt az jelentette, amikor az ördög úgy akarta megtéveszteni Pio atyát, hogy szent alakot öltött (az Úr, a Szűzanya, Szent Ferenc alakját), vagy pedig olyan személyek alakját, akik hatalommal rendelkeztek fölötte (a ház előljárója, a provincia előljárója, lelkivezetője). Ezekben az utóbbi esetekben Pio atya megtanul egy megkülönböztetési szabályt. Ezt, amely már Avilai Szent Teréznel is megtalálható, aztán néhány lelki gyermekének is javasolta, habár az atya talán soha nem olvasta a kármelita szent írásait. Mi tehát a megkülönböztetés kritériuma? Az atya megfigyelte, hogy amikor valóban az Úr, a Szűzanya, az őrangyal jelent meg, rögtön félelmet, ijedséget érzett; utána azonban, a látomás végeztével, mélységes békét tapasztalt. Amikor azonban a gonosz jelent meg neki a szentség látszata alatt, az atya rögtön örömet, vonzódást érzett; utána azonban keserű benyomás, mélységes szomorúságérzés maradt.

És mit látott Pio atya a feléje közeledő lelkekben? Olykor világosan látta őket a Sátán prédájaként. Némelyik esetben ezt Pio atya meg is mondta az érintett személynek, de csak neki. Gondolom, rendszerint nem látta az ördögöt, de erősen harcolt ellene; nagyon jól tudta, hogy az ördög fő tevékenysége a rosszra csábító kísértés, amely alatt mindannyian nyögünk. A gyóntatás alatt gyakran olyan mozdulatokat tett a kezével, mintha elűzne valamit. Talán kérte az Urat, hogy szabadítsa meg a bűnbánót a kísértésektől vagy a rossz szokásoktól... *(folytatás következik)*

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/5.

PADRE PIO BONBONJAI...

Padre Pio legbizalmasabb köréből valaki egy alkalommal ezt mondta: „A csodák és a mulandó előnyök tulajdonképpen bonbonok, melyekkel az atya a szentség ösvényére csalogatja a lelkeket, ahol a sivár kereszt található. De egyúttal az az öröm is, mely minden más örömet meghalad. Biztosítom Önt, hogy Padre Pio nem kényezteti el lelki gyermekeit!” Ellenkezőleg: kötelezi őket, hogy harcoljanak, mialatt felfegyverzi őket a kemény megpróbáltatásokkal szemben: - Üdvös vésőütések sorával és gondos csiszolással készíti elő az Isteni Művész azokat a köveket, melyeknek az örök épület falaiba be kell épülniük – írja 1913. szeptember 28-án, két héttel a láthatatlan stigmák elnyerése után. Így énekel a mi szeretett anyánk, a szent Egyház, templomszentelési himnuszában: „Ezért minden örök dicsőségre hivatott lélek joggal tekintheti magát építőkönek.” Bizony szükség van rá, hogy az égi Atya, mielőtt felhasználná, kalapács- és vésőütésekkel formát adjon neki és lecsiszolja. Hogy mit kell értenünk azokon a vésőütéseken? A lelki sötétséget, a szorongásokat, kísértéseket, a lelki szenvedéseket, valamint a testi betegségeket is. Köszönje meg tehát az égi Atyának, hogy végtelen irgalmában méltónak találja ilyen bánásmódra. Igen, szeretett nővérem, miért ne legyünk büszkéek rá, ha ilyen szeretetreméltó bánásmódban részesülünk a legjóságosabb Atya részéről? Nyissa meg tehát a szívét a szent Agónia számára, jól odasimulva ennek a gyengéd Atyának karjaiba, aki Önt kiválasztottként kezeli, hiszen arra ösztökéli, hogy Jézusát olyan közelről kövesse a Kálvária meredek útján...

(Részlet Maria Winowska: Padre Pio igazi arca című könyvéből)